

центрального уряду і бюджетами суб'єктів федерації, автономних адміністративно-територіальних утворень, місцевих колективів, містяться в джерелах державного права [3].

Отже, як висновок можна стверджувати, що загальні положення бюджетного права України є однією з частин системи права зарубіжних країн та права Європейського Союзу. В бюджетному праві цих країн досить велика кількість принципів які є взаємозапозиченими, та доповнюють правові системи кожної країни, що в загальному допомагає створити фінансове право, частиною якого і є бюджетне право, ефективним для економічного розвитку країн.

Література

1. Козирін А.Н. Фінансове право і управління публічними фінансами в зарубіжних країнах / Козирін А.Н. – М.: 2009. – 182 с. (Електронний ресурс) Режим доступу: <http://pravo.co.nf/finansovoe-pravo-upravlenie-publichnyimi.html>

2. Римарська Н.І., Корягін М.В. Принципи побудови та функціональна структура бюджетної системи України / Римарська Н.І., Корягін М.В. // Економіка та держава. – 2011. – № 9.

3. Бюджетний кодекс України: Науково-практичний коментар: станом на 1 бер. 2011р. / за ред. Л.К. Воронової, М. П. Кучерявенка. – Х.: Право, 2011. – 608 с.

УДК349.34.08 (043.2)

Борисова І.В., студентка,
Навчально-науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

Кравченко І.О., студентка,
юридичний факультет,
Запорізький національний університет, м. Запоріжжя
Науковий керівник: Гусар О.А., к.ю.н.

СЕРТИФІКАЦІЯ І ДОПУСК АВІАЦІЙНОГО ПЕРСОНАЛУ ДО АВІАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Концепція розвитку цивільної авіації України [1] визначає сертифікацію основним способом державного регулювання безпеки польотів та авіаційної безпеки цивільної авіації. Повітряний кодекс України (ПК України) в ст.1. п.93 визначає, що сертифікація (схвалення) – це засвідчення того, що об'єкт або суб'єкт авіаційної діяльності відповідає вимогам авіаційних правил України та видання відповідного сертифікату.

Сертифікація персоналу – перевірка персоналу, що має на меті визначення його відповідності кваліфікаційним нормам льотної

придатності та вимогам авіаційної безпеки [2].

Згідно з вимогами ПК України та у відповідності зі стандартами і рекомендованою практикою Міжнародної організації цивільної авіації (ІКАО), в Україні, для авіаційного персоналу, що здійснює експлуатацію та технічне обслуговування цивільних повітряних суден, використання повітряного простору та обслуговування повітряного руху, підготовку авіаційних фахівців в організаціях, зареєстрованих на території України, незалежно від форм власності та відомчої підпорядкованості, були прийняті Правилами видачі свідоцтв авіаційному персоналу в Україні [3].

Правила видачі свідоцтв авіаційному персоналу в Україні (далі – Правила) обов'язкові для авіаційного персоналу, що здійснює експлуатацію та технічне обслуговування цивільних повітряних суден, використання повітряного простору та обслуговування повітряного руху, підготовку авіаційних фахівців в організаціях, зареєстрованих на території України, незалежно від форм власності та відомчої підпорядкованості. Ці Правила встановлюють вимоги до кандидатів на отримання свідоцтв та рейтингів, порядок сертифікації авіаційного персоналу, процедури видачі, внесення обмежень та вилучення свідоцтв, продовження терміну їх дії.

Правова та адміністративна основа для видачі Свідоцтв авіаційному персоналу визначена в ст. 32 Чиказької конвенції та SARPs (Додаток 1 до Чиказької конвенції). Всі авіаційні фахівці допускаються до самостійної професійної діяльності з експлуатації, технічного обслуговування повітряного судна, використання повітряного простору та обслуговування повітряного руху лише за умови, якщо вони мають офіційний дозвіл Державної авіаційної служби України у вигляді Свідоцтв авіаційного персоналу.

Свідоцтво авіаційного персоналу – це офіційний дозвіл відповідного органу державного регулювання діяльності авіації України на здійснення авіаційними фахівцями самостійної професійної діяльності з експлуатації, технічного обслуговування повітряного судна, використання повітряного простору, обслуговування повітряного руху.

Авіаційним фахівцям видаються такі свідоцтва або посвідчення: а) членам екіпажу ПС; б) інженерно-технічному авіаційному персоналу; в) свідоцтво диспетчера служби руху; г) свідоцтво співробітника із забезпечення польотів; г) свідоцтво оператора служби руху (авіаційної станції). [88] д) свідоцтво студента-диспетчера служби руху. (Наказом Міністерства транспорту та зв'язку N 842 (z1157-07) від 24.09.2007 року).

Державіаслужба видає свідоцтва авіаційних фахівців на підставі об'єктивної оцінки відповідності кандидата на одержання свідоцтва вимогам та процедурам, установленим цими Правилами. Для свідоцтв авіаційного персоналу установлені різні терміни дії – від 12 місяців до 5 років.

Певні категорії осіб, а саме, кандидати на одержання свідоцтв членів

екіпажу повітряного судна, диспетчера служби руху, допускаються до професійної діяльності лише за умови наявності медичного сертифіката відповідного класу або медичного висновку (для здійснення аматорської діяльності), виданого згідно з установленними вимогами щодо медичної сертифікації авіаційного персоналу цивільної авіації України. Медична сертифікація авіаційного персоналу – це комплекс медичних обстежень фізіологічного стану авіаційного персоналу, з метою визначення їх придатності до здійснення професійної діяльності та забезпечення безпеки польотів.

Медичне свідоцтво (сертифікат) – документ, що видається лікарсько-льотною сертифікаційною комісією та підтверджує відповідність його власника конкретним вимогам придатності за станом здоров'я під час виконання функціональних обов'язків. Придатність за станом здоров'я авіаційного персоналу встановлена Правилами видачі свідоцтв авіаційному персоналу в Україні [4].

Отже, всі авіаційні фахівці допускаються до самостійної професійної діяльності з експлуатації, технічного обслуговування повітряного судна, використання повітряного простору та обслуговування повітряного руху лише за умови, якщо вони мають офіційний дозвіл Державної авіаційної служби України у вигляді свідоцтв авіаційного персоналу.

Література

1. Угода про цивільну авіацію та про використання повітряного простору від 25.12.1991 [Електронний ресурс]: // Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua>
2. Про затвердження Концепції розвитку цивільної авіації України: постанова Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1996 року №1587 [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin>
3. Правила видачі свідоцтв авіаційному персоналу в Україні, затверджені наказом Міністерства транспорту України від 07.12.98 №486 «Про затвердження Правил видачі свідоцтв авіаційному персоналу в Україні» // Офіційний Вісник України від 29.01.1999. – 1999. – №2. – С.85.
4. Правила медичної сертифікації авіаційного персоналу, крім членів льотної екіпажу, затверджені наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 27.03.2007 №243; Наказ Державіаслужби від 27.03.2006 №223 «Про застосування в цивільній авіації України Спільних Авіаційних Вимог JAR-FCL».